

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

ΤΟ ΔΙΚΗΟ ΤΗΣ ΑΠΙΣΤΗΣ ΖΙΛΜΠΕΡΤ

ΤΑΝ έφτα η ώρα διαν η Ζιλμπέρτ Έρεξ πέρασε το καθύφι του πολυτελούς μεγάρου, όπου καθόταν έδω και δέκα χρόνια, δηλαδή από τη μέρα που παντρεύτηκε. Έξω, το Παρίσι ήταν σκελισμένο με τη χειμωνιατική όμιξη του.

Η Ζιλμπέρτ δεν έπαυε ποτέ τον άσανσέρ για ν' ανεβή στο πρώτο πάτωμα, όπου ήταν τα διαμερίσματά της. Προτιμούσε τη σκάλα, για να κάνει ελιγο σποζς όλος έλεγε. Κι' όπως ανέβαινε, έφραζε κάθε τόσο μια περιεργή ματιά στους μεγάλους καθρέφτες και χαμογελάσε θέλοντας ν' όμορφο, λυσοσού της, τη λυγερή κομμοστασιά της, τις άρμονικές κινήσεις της, το υπέροχο φέρμα της. Έκείνο το βράδυ μιλλιστα βρήκε πως ήταν πάρα πολύ σαγηνευτική κι' εύχαριστήρη.

Μά, όπως συνήθως, είχε ξεχάσει πάλι το κλειδί της. —'Ήθε ο κύριος; φώησε πόν Ζουλιέν, τον κωμαρτέρη που της άνοησε την πόρτα.

—Μάλιστα, κυρία, της άπάντησε, ο κύριος είνε στο γραφείο του και παρακαλεί την κυρία να περάση μια στιγμή από εκεί...

—Μά τί μέ θέλει; Άναρωτήθηκε η Ζιλμπέρτ, λίγο πεταγμένη. Τί θέλει να μου πει; Κι' όστόσο έφερε πάλι καλά πως μόλις προφάνο να ντυθώ. Άπαρε θα φάμε στους Ποντιγιάκ που σέ-σονται με το κοινό στο χείρι και που χολούν τα μούτρα τους όταν οι καλεσμένοι τους φθάσουν β-στερα από τις όχτεις...

Πήρασε λοιπόν γρήγορα το μεγάλο σαλόνι και μπήκε στο εύφορο και κάπως επίσημο γραφείο του σιζήγου της.

—Τί έχεις να μου πης, Έδμόνδε; Τόν ρώτησε άπότομα. Ήρεξ πάλι καλά ότι οι Ποντιγιάκ... Μά σίωπως Ξαφνικά, γιατί ο άνδρας της έφ-χε ένα παράξενο έρωσ. 'Ο Έδμόνδος Έρεξ έβριστο το βράδυ ήταν λιγάκι χλωμός, χωρίς όσποια να έχη άλλως τίποτε από το παροισιασού του. Ήταν, όμως πάντα, στυγνός, με μια άγγλική κομψότητα, με βρισμένο πρόσωπο και με τις συνηθισμένες άσργες κι' άπαθείς κινήσεις του. Κι' όσποια κάτι είχε... Μά τί; Η Ζιλμπέρτ δεν μπορούσε να τό μαντέψη. Ένοιωσε όμως ότι δεν είχε μπροστά της τόν συνηθισμένο Έδμόνδο.

—Κάθισε Ζιλμπέρτ, της είπε, έχω να σου μιλήσω.

—Μά είνε τόσο διαστωκό; Οι Ποντιγιάκ... Έβρισε έκείνη.

—Σου είπα να καθήσης και να με άκούσης : Τήν είδαμε άπότομα.

Μά την άλήθεια, ποτέ άλλοτε δεν της είχε μιλήσει σ' αυτόν τόν πόνο. Έκκλητήρη λοιπόν κάθισε σε μια πολυθρόνα, κινιπώνοντας τόν άντησχη.

—Ζιλμπέρτ, της είπε τότε ο κ. Έρεξ, πρέπει να χωρίσουμε. Το άποσάσισα. Θα πάρω έγω β-λο το άδικο. Κι' όλα τα βάρη, Άδριο θα φέρω για ένα μικρό ταξίδι, όσπου να έτοιμασής το διαμερίσμα που νοίκιασα έδω και λίγες μέρες. Έσθ θα μένεις έδω πέρα, λίγο κερδύ άκόμα, για τίς πρώτες διατυπώσεις. Έπειτα μπορείς να φύγης να πας όπου θέλεις. Ένοιωτα ότι έκτός από τήν πρεια σου, που την έβγαλα από τις τυπικές άπαιτήσεις μου, θα σου έξασφάλισα κι' ένα μεγάλο έπίδομα...

'Ο Έδμόνδος Έρεξ σόλασε μια στιγμή. Άσ' τη συγκίνηση τάχα. Η Ζιλμπέρτ τά είχε χάσει και δεν ήξερε τί να πη, τί να οικηθή... Έχε άκούσει καλά; Έπρεπε να πιστέψη σ' αυτά της. Ταραγμένη λοιπόν, τρώλλισε :

—Δέν καταλαβαίνω... Δέν καταλαβαίνω... Δέν καταλαβαίνω τίποτε; Έδμόνδε, είπα καλά; έλα στα λογικά μου...

—Άκαθώς, για νόθο στα λογικά μου, της άπάντησε ο άνδρας της, πήρα τήν άπόφαση να χωριστούμε. Έτσι θα Ξαναβώ τήν ήσυχία μου, τήν άξιοπρέπεια μου, τήν ήθική ίγεια μου...όλα, όσα έχω χάσει εξ άτίας σου, τόσα χρόνια τώρα, κλιπώνοντας διαρκώς με τόν έκατό μου. Μή νομίζεις πως λέω λόγια, Ζιλμπέρτ. Είνε η σκληρή πραγματικότητα. Μοδ λές πως δέν καταλαβαίνεις. Έ, λοιπόν, τώρα θα καταλάβης. Μάθη ότι ήξερα...

Έδω, σόλασε πάλι ο Έδμόνδος Έρεξ. Έκείνη τόν κούταξε με γοηλομένη τα όμορφα μάτια της, που έβλεπαν συνήθως από τρελλές κι' έπαύσιες σφίξεις, από ιδιοτροπίες και πεισιματά. Έτσι, άπότομα, έπρεπε να παραδέξηται αυτό το άπόροπτο γεγονός; Και, χωρίς να ξέρη τί λέει νηθόρισε:

—'Ήξερες; Τί ήξερες;... Έκείνος σήκωσε τούς ώμους...

—Γιατί μ' έξαναγνώριζες να σου τό πώ; της άπάντησε άπότομας. Κι' άν είχα καμιά άμφιβολία, τώρα, μπροστά, σ' αυτή τη χλωμάτα σου, τη φρεση σου, τόν πανού σου, θα τήν έχανα κι' αυτήν. Μα τίμα θέβαις, από καρδύ, από πάλιν καρδύ. Ήξερα πάντα πως με άπατούσες. Ήξερα όλους έκείνους, μ' όσους με άπάτηρες. Θέλεις να σου τοίς πώ; Ό, όχι, είνε περιττό. Για μένα δέν έχουν καμιά σημασία. Άν δέν ήσαν αυτοί, θα ήσαν άλλοι, που θα τούς εύρισκες στις εκοσμηκές συγκαρτηρίσεις σου. Όσο για σένα, δέν άπατηρες γιατί άγάπησες κάποιον με παράφορο έρωτα, γιατί παροισθόμρες από τό πάθος, αλλά από ιδιοτροπία, από τρελλία, από γούστο, ν' άπατηής τόν άνδρα σου, γιατί αυτό ήταν για σένα μια άπόδείξη της γοητίας σου, γιατί το εύρισκες άπες, της ερόδους, γιατί τέλος, από τη μέρα που παντρευτήκαμε έπαιες πάλι να με λογαριάζης, γιατί δέν ήμουν για σένα τίποτε άλλο παρά ο σύζυγος, ο κλιτικός σίζυγος, που δέν βλέπει τίποτε, που δέν καταλαβαίνει τίποτε, που δέν όπομιάζεται τίποτε, που δέν ύποφέρει και που δέν έξερειγεται ποτέ.

'Ο Έδμόνδος Έρεξ σταμάτησε πάλι. Η Ζιλμπέρτ δεν τόμνησε να μιλήσει. Είχε χαμύλωσει τα μάτια της και τόν άκουγε.

'Ο κ. Έρεξ σε λίγο έξασολούησε:

—Προπαθήσα, δίχως να τό καταλάβης, να σε Ξαναφέρω πάλι κοντά μου. Σε πήρα μαζί μου σε διάφορα ταξίδια για να σε διασκεδάσω, για να σε άπομακρύνω από τις σφίξεις σου κι' έσύ, άντι να ξεχάσης, άντι ν' άλλωξη, ζωή, έ-κωνες κομπούριες γνωριμιές στα ταξίδια μας και στο γινώσκω, έξασολούησες τις πολλές σφίξεις σου... Βλέπεις λοιπόν ότι τά έξω όλα και πως έχω δίπλα σου θέλω να δώσω ένα τέλος σ' αυτή τη ζωή. Θεωρώ περιττό να σου πώ τόσο υπέφερα, τόσο έπόνεσα όλο αυτόν τόν καιρό. Ποτέ σου δέν ενδιαφερόμρες για τόν έρωτά μου. Κι' έτσι μια μέρα βόημα άδικο, άδικο να έξασολούησω να παίζω αυτή τήν κομμοδία. Μά είχα πάντα τήν έλπίδα πως μια μέρα ν' έσύ θα έ-βλεπες το σφάλμα σου και πως θα μετανόησες πως θ' άλλωζες ζωή. Τώρα όμως ξέρω πως τίποτε δέν μπορεί να σ' άλλωξη...ποπτι! Γν' όπ'τό, δέν μπορώ να περιμένο να σου βάλω μια-λό τ'ά χρόνια. Γιατί μόνο όταν θ' άρχισης να γερανός, θα καταλάβης τήν άδικία που μου έσωνες...

Η Ζιλμπέρτ σήκωσε τα μάτια της και τόν κούταξε στο πόστωπο.

—Γελιόσες; τόν ρώτησε.

Έκείνος Ξαφνιάστηκε.

—Τί μπορεί να σου πώ περισσότερο; Ψιδώσε. Τί μπορώ να προσθέσω ; Έχω πάρει πάλι τήν άπόφαση μου...

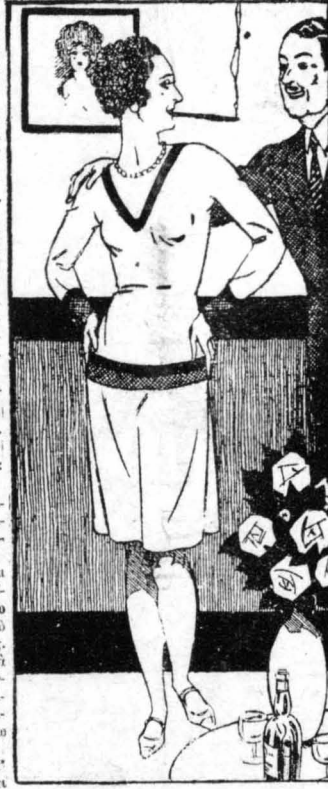
—Τήν άπόφαση σου... Έκανε η Ζιλμπέρτ σάν ήζω, με κάποιο σαρκασμό στη φωνή. Ά, έ-τσι; Έ, λοιπόν κι' έγω;... Να, έγω; Λες πως είμαι ένοχη με τόσες ύπερβολές... Θαμιάσισα! Μά κι' έσύ; Μήπως δέν είσαι ένοχος άπέναντί μου; Μήπως μου είπες ποτέ πόσο μ' αγαπούσες; Αυτό, πρέπει να το παραδχθής. Μήπως με μιλλώσες ποτέ, μήπως με συγκαρτηρες μπροστά σ' έναν ... πεισιματό; Όχι... Ποτέ δέν μου είπες τίποτε. Ποτέ δέν με παρακαλάες; Ποτέ δέν με ΰληρες; Και τόσος, Ξαφνικά, μου λές πως να ήξερες όλα! Με πώ δικαίωμα λοιπόν με είδοσής; Έτσι άπότομα πως θέλεις να χωρίσουμε; Τόσα χρόνια τόρα η ζωή μας ήταν ήσυχ, άπλη, χωρίς σκάνδαλα, χωρίς φασαρίες. Ποτέ δέν είπες τίποτε για τίς...τρελλές μου, όπως λές, ποτέ δέν μου άνέφερες τούς έρωτάς σου, τις στενωχόμιες σου, τις κινήσεις σου. Κι' έπειτα, ένα βράδυ, δίχως να τό περιμένο, έρχεσαι κι' μου λές: «Φάνε πάλι! Βορδύρηκα! Πρέπει να χωριστούμε! Αυτό έγω το βρισκό τερατώδες. Το βρισκό άδικο!...

Μιλώσε τόσο γρήγορα, όστε σπάηρες μια στιγμή λαχμαρισμένη, για να πάρη τήν άνάσα της. 'Ο Έδμόνδος Έρεξ, κινιπώνοντας, τήν κούταξε, χωρίς να μπορεί να της άπάντηση.

—Μήπως αγαπάς καμιά άλλη γυναίκα; Τόν ρώτησε σε λίγο. Μήπως κι' αυτό θέλεις να βόης μια προφασία;

—Έγω... Έκανε άκείνος ταραγμένος. Είσα τρελλή Ζιλμπέρτ...

—Έ, τότε σου Ξαναλέω πως αυτό που θέλεις να κάνης είνε τερατώδες! Πώς ύπάρχεις τόσα χρόνια τόρα αυτή τήν κατάσταση χωρίς κανένα παροίσιον, χωρίς ν' όμνησες ποτέ και σήμερα μου λές Ξαφνικά πως θέλεις να χωρίσουμε; Έ, λοιπόν, να έξαναρωτώ κι' έγω; Έμένα δέν με συλλογίζεσαι; Έγώ δέν θέλω να χωρίσωμ; Εί-μα κι' γυναίκα σου! Και θέλω να μένω η γυναίκα σου! Με πώ δικαίωμα θέλεις να καταστρέφης τη ζωή μου; Με πώ δικαίωμα κι' ά-

—'Ελα, πήγαινε τώρα να ντυθής, για να προ-φθάσουμε... της είπε ο Έδμόνδος Έρεξ.

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

Η ΔΙΨΑ ΤΟΥ ΓΚΩΜΟ

δρόμος ήταν άμορφος. Έδω κι' εκεί, από το ένα λαράνιο στο άλλο, στέγγονε ή μουρμούρα. Αυτό του έδινε μιὰ οικειότητα. Ήταν σ' ένα σπλαγχνικό. Έπειτα, όλο ο κόσμος γινωσκόταν εκεί πέρα, γιατί δεν ήταν δά και τόσο μακριά, ούτε τον έβλεπε ο ήλιος. Έ, βέβαια, εκείνοι που κάθονται στα Πλάσια ή στα βουλεβάρτα δεν θα τον έβρισκαν ύπεροχο. Μά το γεγονός είνε ότι τα πενήντα άτομα που καθόντουσαν εκεί πέρα ήσαν πολύ ευχαριστημένα από το δρόμο τους κι' αυτό είνε το σπουδαιότερο.

Στό δρόμο ήταν τρία μαγαζιά. Ο φοβήνος του Νικιτέ, το γρασικό του Ρουφίνου και τέλος η ταβέρνα του Μπρεμής: «Το ξεκαθάρισμα του Άνεργου».

«Όλα αυτά τώρα, έδω που τ'ά λέμε, δεν έκαναν εντύπωση, μά το θέλητρο, το άκατανοητό αίνιτο του δρόμου ήταν ο Κοκινάλης, που λεγόταν και Γκωμό στα μπέρσα της δημοχίας. Ο Κοκινάλης αυτός ήταν ή χαρά και ή διασκεδάσις του δρόμου. Όλοι τον αγαπούσαν. Όλοι τον πρόσεχαν, κι' όλοι διασκεδάζαν με τους «δεκακάρους» λόγους του, κάθε Σαββατόβραδο, ύστερ' από μιὰ γυναικά κρωσκατάνευσι.

Ο Κοκινάλης μεθεόσε μονάχα το Σαββατόβραδο. Κανείς δεν ήξερε γιατί στο τέλος της έβδομάδος έταίριε μιὰ τέτοια ήρωική άπόσιση. Κανείς! Μά αν θέλατε να δείτε τι θά πη μεθίσι, έρπετε να δείτε ένα βράδυ τον Γκωμό.

Και μιλούσε τόσο άμορφα, όταν ήταν τόπλα στο μεθίσι! Άρτερονε συνήθως τους «δεκακάρους» λόγους του στους γείτονες του κι' άρχιζε πάντα με τη φράσι:

— Κοκινάητε, νοικοκύρηδες!...

— Έπειτα, έπιανε στο άδειαυ και μιλούσε για την επανάστασι, για την καθήνεσι και για τον κακομοιρικό το λαό. Κι' ο λόγος κρατούσε ως τις τρεις ή ώρα το πρωί. Έπειτα, ο Κοκινάλης πήγαινε φρόνιμα να κοιμηθί. Όλος ο κόσμος φρονικά ξεκαρδιζόταν απ' τα γέλια: ο Μπρεμς, ο Γκωμό δεν ήταν ένα είδος ήηρικού κινηματογράφου: Κι' έτσι, όλοι περίμεναν το Σαββατόβραδο, άνιμωσια, σάν να ήταν καμιά γιορτή της γειτονιάς.

Όταν λοιπόν, μιὰ μέρα διαδόθηκε ή είδησι σ' όλο το δρόμο πως ο Κοκινάλης είχε κόψει το κρσι, όταν ένα αλόκληρο Σαββατόβραδο περίμεναν με άγωνία ν' άνηχηθί ή φρονή του, χωρίς να την άκούσουν, απλόθηκε άμέσως παντού γέλιο μιὰ μισηή άπογοητευσί, σάν να είχε γίνει καμιά μεγάλη καταστροφή.

Περύερα, οι γείτονες έμαθαν ή'ό κι' εκεί να μάθουν το νέα. Και τ'ά έβριαν.

Στό «Ξεχωρισμα του Άνεργου, ο Μπρεμς έπιδεβαίσι τη συμφορά: πάνω από μιὰ έβδομάδα είχε να πατήσι το πόδι του στην ταβέρνα ο Κοκινάλης!...

Κι' αλίηθια, πέρασαν άκόμα δυό Σαββατόβραδα, δίχως να μεθίσι ο Γκωμό. Διάβοι! Τι παγινιά ήταν αυτό! Στιν

πορήνεσι τώρα; «Α, είνε φαριτό να προδίσει έτσι την ήμισποσίη του σου βγα!...

Κι' ή Ζιλιμπέρτ έξασσε σέ ληγίσι. Έξαινε σάν μικρό κορίτσι, με θερμά δάκρυα. Για πρώτη φορά στη ζωή της είχε βοηθί ξαρκιά, μιστά σέ μιὰ τέτοια άπόγνωσι. Ποτέ, δεν μπορούσε να φαντασθί πως θ' άλλαζε ξαρκιά εκείνη ή τραλή κι' είνιχημένη ζωή της.

Ο Έβμόνδος; Έρξ' στενοχωρηθίκε. Ύστερα, ένοιωσε μιὰ μεγάλη συμπόνοια για τη Ζιλιμπέρτ. Ναι... Είχε δίχρο. Έπρεπε να είχε μιλήσι πιο ήνοιος. Το άδικο ήταν με το μέρος του. Αυτό, με τη σωλή του, έφταγε περισσότερο απ' αήθην. Κι' ο έρος που ένοιωσε για την Ζιλιμπέρτ, ο μεγάλος έρος του, πιο δυνατός απ' τη ζήλια, τον έκανε να έλπισι σ' ένα καλύτερο μέλλον. Η Ζιλιμπέρτ ήταν ένα έπαισιόμο και κατά βάθος άδικο χωριστά... Ότιότι, από το μεθίμα θά την έκανε νύφη σ'α λογικά της, με φρονιμη...

— Έλα, πήγαινε να γυθίσι για να προσάσωμε... Της είνε με τη συμπιημένη του γλυκύτητα. Πρέπει να πάμε έγκαίριος στους Ποντύια... —Ναι... Έχεις δίχρο. Του άπάντησε ή Ζιλιμπέρτ.

Και ξεχώνευσι για πάντα το τρελό παρελθόν της, τον άγκάλιασε με τρανιερτά, μι και με μι άπεριόριστη εύγνωμοσύνη.

— Είχε γίνει πια άλλη γυναικά... μι γυναικά που θ' αγαπούσε στο έξης μόνο τον άνδρα της...

άρχη, τον κούταζαν όλοι κι' ένα ύποπτο βλέμμα κι' έπειτα, δεν του μιλούσε πια κανείς. Η έγκρατία του ήταν ή πιο άδύνατη προδοσία!

Έ, ναι, ο Γκωμό είχε άπότομα αλλάξει. Έδω και τρεις έβδομάδες, σέ μι μακρινή συνοικία, για να προηληθί από μι ξαρκική μπόρα, είχε μετ'εχάσι στα γραφεία της αντιλαοκομικής έταιρείας. Έκείνη την ώρα άσφωδώς μιλούσαν για τους μεθιστάτες και για τις σκληρές τιμοφίσι που τους περιέμεναν εκεί πάνω, την ήμερα της Κρίσεως. Κι' έτσι, σάν να φωτισθίκε ξαρκιά, ο Κοκινάλης, έκανε δίχρο και στεναρό να μι ξαναδοκιμάσει πια κρσι. Του έφτανε το καθαρό νεράκι...

Περύερος για την καινούργια του άρετή, περίμενε φρονικά μι μεγαλύτερη έκτίμησι απ' τους συγγενούς του. Μά, ή πύρα ήταν μεγάλη, όταν είδε σιγά-σιγά όλους, όσους αγαπούσε: να τον περιφρονούν και να του γράφουν την πλάτη. Μια άπογοητευσί, έλασε έναν-έναν όλους τους πιο καλούς φίλους του, από τον γρασικό Ρουφίνου ως τον γλυκομύητρο Νικιράν που παιδίσις κορυφίλι. Κι' ο δίστερος Γκωμό, κάθε τόσο, άναρωτιόταν με άγωνία:

— Βρε, για στίσιον! Τι τους έκανα και μου κατεβάζουν όλοι τους τα μούτρα!

Ότε θά μπορούσε ποτέ να το φαντασθί ότι ή έγκρατία του ήταν ή αίτια αυτής της γενικής δυσηνεύσις. Η άρετή, βλέπετε, στην άρχη, έχει τις αυταλάτιες της...

Το περύερο τώρα είνε πως κι' ή γυναικά του άρσιε να τον τρώσι, σέ λίγο, με τη χαρμιά της, όταν τον γράφι ένα Σαββατόβραδο στο σπίτι, χωρίς, με μι αμυθίλια μεταλλικό νερό στο χέρι:

— Μπρεμό! Ο κόσμος τώρα, βλέπετε, μίξ πίνε νερό του Βισού! Και καταξοδίζετι έτσι τρία αλόκληρα πράγια, ενώ κι' ένα διάφραγο θά είχε μια μικροάλλα κωκίνα κρσι από το καλύτερο!...

Σάν δεν ντρέπεται λιγάκι!... Μά, έννοια σου!... Πούξ; Ξέρει τι μου σάφισσι; Πάσι! Θά σου γύρισε τα μυθιά καμιά άριστοκρατία και γι' αυτό το μάς κίνεσι τώρα τον άκατάδεχτο, Μάλιστα, κίσι! Και πρσί!... Όλα, γιατί δεν μεθίσι πια το Σαββατόβραδο;... Διασκεδάσις: τόσο με τις τραλλές σου!... Όλος ο κόσμος διασκεδάσει μεζο σου!... Αυτό ήταν είνιχικό από μέρους σου! Ο χαρμιάς είχε να το κίνη κι' άποτε πήγαινε! Ύφρονια, μου έκανε σκόνη σ' όλες τις τιμές!... Τώρα όμως, ο κόσμος λίνε Βισού!... Άντε να χαθίσι! Η Παιρηγοιάδου!...

Ο Κοκινάλης πήγαινε να σκάσει από το κωκό του. Μά κράτησε πείσιμα δεκαέντε μέρες. Δεκαέντε αλόκληρες μέρες, με σ' τον λαργί, έσημος και σκότεινος, δίχως να μιση ή πη μια κωβένια κι' έναν άνθρωπο. Είχε άπομένει κατάνομος, με την έγκρατία του.

Νά πάρι ή άρχη!... Τι έπρεπε να κίνη; Νά λησι; Ποτέ! Ένα άπόγεμα λοιπόν ξεναγίρισε στην Αντιλαοκομική Έταιρεία για ν' άναστήσει την πίστι του. Έβρασε στο τέλος ενός κρημνίσματος και δεν άκουσε παρά μονάχα αυτή τη φράσι: — Και τότε το νερό έγινε κρσι!...

Κι' ο Κοκινάλης, το ίδιο βράδυ — ήταν Σαββατό — νοιώθοντας πως δεν είχε άρετη θέλησι για ν' άνασταθί στόν πειρασμό, τρώηξε λιγάκι ντροπιασμένιος, για την ταβέρνα του Μπρεμής.

— Μά! Καλώσι τον! Πούξ πάσι ή νευρασθένεια; τον ρώτησε έπνοιικά ο ταβερνιάριος, με μι προσήλική ύπερηφάνια.

Ο Γκωμό έκοιμε το κεφάλι, σάν μάστιγας, και δεν προσπάθησε να έξηγηθί στο Μπρεμς τη μεταμόρφωσι του και τη χαρά που ένοιωσε κάθε φορά που σπυλιότανε πως μπορούσε ν' άρσιε. Άρσιεθίκε λοιπόν ν' άδειασί με μι: το πρώτο έκατοσταράκι και, έδω που τ'ά λέμε, το βρακε ύπεροχο!

— Άκουσε, αδερφέ μου, έξακολούθησε ο Μπρεμς, σου τ'ά συγγράφι όλα, γιατί είσαι έσύ, μι και με σέ ξαναπιάσωμε ν' πίνης καθαρό νεράκι της μουθιάσις, γιατί, σου το λέω, θά πάς χαμίνος!...

— Περσασμένα, ξεκαρμιάνα!... Έκανε ο Κοκινάλης κωκινώντας απ' την ντροπή του. Έλα τώρα, Μπρεμς. Φέρε ένα έκατοσταράκι αζώμα κούκισι και τ'ά παλιά!...

Ο Γκωμό είχε δουλέψει καλά εκείνες τις μέρες. Το άρεντικό του είχε δώσει και μισροσάντενα ένα έκατοσταράκι. Είχε λεφτά λοιπόν να πη, όσο ήθελε και να κρσίσι και τους φίλους.

Κι' ήπε τον περίδρομο έκείνη τη νύχτα. Έπειτα, κατά τις τρεις ή ώρα τρώηξε για το σπίτι του. Μά ήταν τίφλα στο μεθίσι. Δίχως κι' αυτός να έση πως, βρήθηκε σέ μι άλλη συνοικία, και καθώς γλυκομύητρος λάνο στο καινίχιο, έπιε μέσα σ' ένα αλλιά.

Το πρωί, ένας άτυφώλας; βρήκε έπιωσμένο τον Γκωμό. Είχε σκάσι απ' το παλιό κρσι που είχε πη εκείνη τη νύχτα! Κι' όστόσο, σ'α χείλι του είχε παγώσει ένα χαμόγελο είνιχίας...

